

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Даҳ

Нуқтаи миёна

Jeff Pippenger

2026-05-14

Таърихи пинҳонии Дониёл ёздаҳ ояти чил бо таърихе, ки дар оятҳои даҳ то шонздаҳи ҳамагон боб тасвир шудааст, мувофиқат мекунад. Дар оятҳои даҳ то шонздаҳ хатти шохи муртади ҷумҳурихоҳи Иёлоти Муттаҳида аз ҳайвони заминии Ваҳй сездаҳ бо Доналд Трамп ифода шудааст; хатти шохи муртади протестантии Иёлоти Муттаҳида бо Маккабиён ифода шудааст; хатти ҳайвони баҳрии папагӣ ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» ифода шудааст ва хатти аждаҳо бо подшоҳони гуногуни ҷануб ва Филиппи Макдунӣ ифода шудааст. Хатти саду чилу чор ҳазор бо Петрус ифода шудааст.

Миёнараҳа

Дар дохили он таърихи пинҳон, миёна такроран таъкид карда мешавад. Он 250 соли, ки дар соли 457 то милод оғоз ёфт, дар соли 207 то милод, дар миёни ҷангҳои Рафия ва Паниум, яъне ду ҷанги охири ниёбати оятҳои ёздаҳум то понздаҳум, ба анҷом расид. Он 250 соли ҳайвони замин, ки дар соли 1776 оғоз ёфт, дар соли 2026, яъне соли «интиҳоботи миёнамуҳлат» дар арсаи сиёсии ҳайвони замин, ба поён мерасад. Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ (Паниум) қарор дорад, ки миёнаи он се маврид аст, ки Масеҳ танҳо се шогирдро махсусан бо Худ бурд.

Дар таърихи он хатҳои мувозӣ Петрус намоёндагии қасонеро мекунад, ки огоҳиро дар бораи тӯбҳои оташин бар Нэшвилл ислоҳ намуда, такрор мекунад. Номи Петрус маҳз дар миёнаи бобҳои ёздаҳ то бисту ду Матто иваз карда шуд, ҳамагон тавре ки боби миёнаи Ибром дар миёни бобҳои ёздаҳ то бисту ду хатнаро ҳамчун аломати аҳд муайян намуд, ҳамроҳ бо он ки миёнаи бобҳои ёздаҳ то бисту дуи Ваҳй аломати аҳди маргро дар Ваҳй 17 нишон медиҳад. Нуқтаи миёна ҷоест, ки яксаду чилу чаҳор ҳазор аз Лоудикия ба Филадельфия табдил меёбанд, ва миёнаи се фаришта фариштаи дуюм аст.

Қадами дуюм, ё марҳилаи миёна, вақти имтиҳони маъбади дуюм аст, ки пас аз имтиҳони аввал ва асосӣ меояд. Имтиҳони аввалини соли 2024 барқарор гардидани рӯёи беруна бо рамзи Рум буд, ва имтиҳони дуюм рӯёи дохилии мараҳ (оина) дар бораи Масеҳ дар Қудси муқаддасро мебошад. Дар таърихи фариштаи дуюм, паёми нидои нисфи шаб мерасад, то паёми фариштаи дуюмро қувват бахшад.

Дар таърихи миллеритии соли 1840, Чӯшиё (ба маънои «бунёди Худо») Литч дар шиносоии худ аз пешгӯии Ислоҳ, яъне вои аввал ва дуюм, ислоҳе ворид кард; ва дар соли 1844, Самуэл Сноу ислоҳи пешгӯии соли 1843-ро, дар иҷрои масали даҳ духтар, анҷом дод. Петрус дар соли 2026 бояд пешгӯии нокомшудаи тӯбҳои оташини Нашвиллро, ҷунон ки бо ноумедии миллеритии соли 1843 намунасозӣ шудааст, ислоҳ кунад ва паёми Исломо, ҷунон ки бо кори Чӯшиё Литч дар соли 1840 намунасозӣ шудааст, танзим намояд. Ин ду

рӯйдоди миллеритии солҳои 1840 ва 1844 тавонмандшавии паёми фариштаи аввалро дар 11 августи 1840 ва тавонмандшавии паёми фариштаи дуюмро дар 17 августи 1844 намояндагӣ мекунанд. Якҷоя, онҳо тавонмандшавии нидои нисфи шабро ҳангоми фуруд омадани тӯбҳои оташини Нашвилл муайян месозанд.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад. Дар ин ҷо коре бо фарогирии умумичаҳонӣ ва қудрате бесобиқа пешгӯӣ шудааст. Ҳаракати адвентӣ дар солҳои 1840–44 зуҳури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи якум ба ҳар як пойгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон расонда шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин тавачҷуҳи динӣ падид омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то имрӯз дар ҳеҷ сарзамине дида нашуда буд; аммо ҳамаи инро ҳаракати қавие, ки зери огоҳии охирини фариштаи сеюм ба амал хоҳад омад, болотар хоҳад гузашт.» The Great Controversy, 611.

Савол ин аст, ки чаро, бо вучуди ҳамаи шахрҳои Иёлоти Муттаҳида, инояти Худо Нашвиллро интихоб намуд. Ҳангоми фаро расидани воӣ сеюм дар 11 сентябр, Бурҷҳои Дугонаи Нью-Йорк ва Пентагони Вашингтон, DC ҳадаф қарор гирифтанд. Ҳавопаймои чорум ба замин суқут кард. Рамзи ҳайвони замин — замин аст; рамзи қудрати иқтисодии он Нью-Йорк аст, ва рамзи қудрати ҳарбии он Пентагон. Вақте ки Иёлоти Муттаҳида ҷаҳонро маҷбур месозад, ки аломати ҳокимияти папавӣ ва низоми сиёсии калисо ва давлатро, ки сурати ҳайвон аст, қабул кунад, он инро тавассути қудрати ҳарбӣ ва иқтисодии худ анҷом медиҳад, зеро Ваҳй боби сиздах истифодаи қудрат аз ҷониби ҳайвони заминро барои манъ кардани харидуфурӯш ба содиқон муайян мекунад, ва ҳамчунин онҳоро, ки барои шанбеи рӯзи ҳафтуми Худо меистанд, ба қатл мерасонад. Рамзшиносии нубувватӣ дар Дониёл 11:40 ҳамчун «аробаҳо, саворагон (қудрати ҳарбӣ) ва киштиҳо» (қудрати иқтисодӣ) ба тасвир қашида шудааст.

Дар замони муҳригузории яксаду чилу ҷаҳор ҳазор, Ислом ба таври ғайриҷашмдошт чор бор ба замини ҷалол ҳамла мекунад. Аввалӣ 9/11 буд, дуюм ва сеюм замини ҷалоли қадимаи асли ва сипас Нашвилл буданд. Чорумин — заминларзаи Ваҳй боби ёздаҳ аст, ки ҳамон қонуни якшанбе мебошад. Дар заминаи Билъом ва се фаришта, ду ҳамлаи 7-уми октябри соли 2023 ва Нашвилл ду тоқзори библиявии қавми аҳди Худоро ифода мекунанд.

Вақте ки захми марговари папагарӣ дар қонуни якшанбе шифо меёбад, зуҳури дуюми Асрҳои Торик оғоз меёбад. Вои аввал ва сеюм яқсонанд, зеро Масеҳ ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад; бинобар ин, ситораи афтодаи Муҳаммад дар вои аввал, ки калидро гардонд ва ҷоҳи беҳадро кушод, ва андаке пас аз 9/11 беҳудои ҷоҳи беҳад ду шоҳиди Ваҳйи боби ёздаҳро кушт. Дар қонуни якшанбе захми марговари папай шифо меёбад, ва ҳайвони католикият муаммои нубувватии ҳаштумро (ки рамзи эҳёст) ба иҷро мерасонад. Пас аз он давраи дуюми Асрҳои Торик оғоз меёбад, ҳамчун сеюмин аломати роҳии Билъом, вақте ки модахар сухан мегӯяд, калидро мегардонад, то ҷоҳи беҳадро боз кушояд. Пас аз 9/11, беҳудой, яъне аждаҳо, аз ҷоҳ баромад, то бар зидди сарватмандтарин подшоҳе бичангад, ки тамоми мулки Юнонро ба шӯр овард. Дар қонуни якшанбе ҳайвони Ваҳйи боби ҳабдах аз ҷоҳи беҳад боло мебарояд ва торикӣ боз офтобро тира месозад.

Чаро Нэшвилл? Ин савол ҳанӯз ҳам ҳалношуда боқӣ мемонад. Нэшвилл оғози давраи кӯтоҳи эълони паёми нидои нимашабро нишон медиҳад, ва он бо ҳамлаи харобкори ғайриҷашмдошти ислом оғоз меёбад ва ба ҳамон тарз анҷом меёбад. Қонуни якшанбе дар охири он давра иҷрои нишони ҳайвонро дар Иёлотӣ Муттаҳида ва оғози харобии шахрхоро ифода мекунад. «Харобӣ» хусусияти нубувватии ислом аст.

Вайронӣ

«Шаби гузашта як манзараи басо таъсирбахш пеши назарам гузашт. Ман дидам, ки тӯби азими оташин ба миёни чанд қасри зебо фурӯ афтод ва онҳоро дарҳол нобуд сохт. Шунидам, ки баъзеҳо мегуфтанд: “Мо медонистем, ки доварҳои Худо бар замин меоянд, аммо намедонистем, ки онҳо ин қадар зуд хоҳанд омад”. Дигарон мегуфтанд: “Шумо медонистед! Пас чаро ба мо нагуфтед? Мо намедонистем”. Аз ҳар тараф чунин суҳанонро мешунидам». Нома 217, 1904.

Нӯҳ ёздаҳ

Ваҳӣ «Нӯҳ ёздаҳ» хислати салтанати исломро ҳамчун марғ ва харобӣ муайян мекунад, зеро дар нубувват ном намояндаи хислат мебошад.

Ба бар сари худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи вартаи беинтиҳост; номи ӯ ба забони ибронӣ Абаддун аст, аммо ба забони юнонӣ номаш Аполлун мебошад. Ваҳӣ 9/11.

Абаддон маънои «ҳалокат» ё «макони ҳалокат»-ро дорад, ва Аполлиён маънои «ҳалоккунанда»-ро дорад.

«Фариштагон чор шамолро нигоҳ медоранд, ки ба сурати аспӣ хашмгин тасвир шудааст, ки меҳодад худро раҳо кунад ва бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ ҳалокат ва марғ оварад.

«Оё мо дар ҳуди канори олами ҷовидонӣ бихобем? Оё мо кунд ва сард ва мурда бошем? Оҳ, кош дар калисоҳии мо Рӯҳ ва нафаси Худо ба қавми Ё дамида мешуд, то ки онҳо бар поҳии худ истода, зинда мегардиданд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза маҳдуд. Аммо ҳангоме ки мо аз дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳадду канор надорад». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

Роҳи Исломи войи сеюм ҳамон роҳи Билъом ва хари ӯст. Роҳи аспӣ ғазабноки Ислам, яъне чор боди фитнаи Юҳанно, боди саҳти Ишаъ ва «бод» ё «нафас»-и Ҳизқиёл, ки аз чор бод меояд, аз 9/11 роҳро тай мекунад, ки ба дарвозаи «танг» ва «рост» мебарад. Он дарвозаи танг нишонаи сеюми роҳ дар ҳикояи Билъом ва хари ӯст.

Ба фариштаи Худованд пештар рафта, дар ҷойи танге истод, ки роҳи ба дасти рост ё ба дасти чап гардидан набуд. Ва ҳангоме ки модахар фариштаи Худовандро дид, вай зери Билъом афтод; ва ғазби Билъом аланга гирифт, ва ӯ модахарро бо асо зад. Ва Худованд даҳони модахарро кушод, ва вай ба Билъом гуфт: «Ман ба ту чӣ кардам, ки маро ин се бор задаӣ?» Ададҳо 22:26–28.

Роҳи войи сеюми ҳалокати Ислон аз 11-уми сентябр оғоз ёфт, ҳангоме ки Ваҳй 18:1–3 ба иҷро расид.

«Оё акнун сухане пайдо шудааст, ки гӯё ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯбучин гардад? Инро ман ҳаргиз нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо ошӯна ба ошӯна боло мерафтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке руҳ хоҳанд дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро ба шиддат биларзонад! Он гоҳ суханони Ваҳй 18:1–3 ба амал хоҳанд омад.” Тамоми боби ҳаҷдаҳуми китоби Ваҳй ҳушдорест аз он чи бар сари замин хоҳад омад. Аммо ман дар хусуси он чи махсусан бар Нью-Йорк хоҳад омад, нури ҳосе надорам, ҷуз ин ки медонам, ки рӯзе биноҳои азими он ҷо бо гардиш ва вожгунии қудрати Худо фурӯ андохта хоҳанд шуд. Аз нуре ки ба ман дода шудааст, ман медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як сухан аз ҷониби Худованд, як ламс аз қудрати азими Ё, ва ин сохтмонҳои азим фурӯ хоҳанд рехт. Манзараҳои рӯй хоҳанд дод, ки даҳшати онҳоро мо наметавонем тасаввур кунем». Review and Herald, July 5, 1906.

Савол боқӣ мемонад: чаро Нэшвилл? Тӯбҳои оташи Нэшвилл як саҳнаи нубувватиро ифода мекунанд, ки дар он як табақаи адвентизм шарманда мегардад ва мувофиқи Юил, «бурида мешавад». Табақаи дигар ҳамчун касоне тасвир мешавад, ки ҳаргиз шарманда намешаванд ва аз шодӣ пур мебошанд. Шодии нубувватӣ на барои довариест, ки бар Нэшвилл ва Иёлоти Муттаҳида оварда шудааст, балки барои сафедшавиест, ки миёни онҳое дар масал намояндагӣ мешавад, ки равшан доранд, ва онҳое ки равшан надоранд. Ба равшан маъниҳои рамзии бисёре вобастаанд, вале яке аз маъниҳои асосии равшан паёми нидои нимаҷаб аст. Он паём дар охири соли 2023 тадриҷан қушода шудан гирифт ва он афзоиши донишро ифода мекард, ки ё рад карда мешавад ё пазируфта мешавад. Ҳушаъ равшан мегӯяд, ки онҳое ки донишро рад мекунанд, ҳамчун қоҳинони Худо рад карда мешаванд. Петрус дар миёни сохтори Левизода бисту се ҷойгир аст, вақте ки ӯ тӯбҳои оташи Нэшвиллро мефаҳмад, ва рақами сӣ рамзи қоҳинон аст.

Қавми Ман аз набудани маърифат ҳалок мешавад; азбаски ту маърифатро рад кардаӣ, Ман низ тӯро рад хоҳам кард, то ки дигар қоҳини Ман набошӣ; чунки ту шарияти Худои ҳудро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони тӯро фаромӯш хоҳам кард. Ҳушаъ 4:6.

Масъалаи «дониш» ё набудани он, яке аз ҳақиқатҳост, ки бо расидани оташгӯлаҳои Нэшвилл алоқаманд аст. «Дониши» нубувватӣ ё набудани он, оғози эълони нидои нимаҷабро нишон медиҳад, ва он давра бо масъалаи итоат ба Қаломи Худо анҷом меёбад, ҷунон ки дар масъалаи шанбе ва якшанбе ифода шудааст. Масеҳ ҳамеша анҷомро бо ибтидо нишон медиҳад, ва дар ибтидо итоат ба Қаломи Худо ҳамон паёми ҳушдор буд, ки ба Одаму Ҳавво дар боғ дода шуд.

Масъалаи итоаткорӣ дар охир наметавонад ба як боғи ягона маҳдуд карда шавад, агар, ҷунон ки хоҳар Уайт мегӯяд, «ҳар миллат ҷалб хоҳад шуд». Масъалаи шанбе ва якшанбе тақрори озмоиши ибтидоии Одам ва Ҳавво дар боғ аст, ки дар охир дар тамоми ҷаҳон тақрор мешавад. Он озмоиш аз қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад, ки ҳамчунин анҷоми давраи эълони нидои нисфи шаб мебошад.

Эълони паёми огоҳкунандае, ки Масеҳ меояд, танҳо ба онҳое дода шудааст, ки афзоиши донишро аз кушода шудани муҳри паёми ваҳйи Исои Масеҳ, ки дар охири соли 2023 оғоз ёфт, пазируфтаанд. Иттиҳони дониш, ё набудани он, дар ҳамлаи Нашвилл ниҳой мегардад. Санҷиши муайянкунанда, аз миёни се санҷише, ки бо кушода шудани муҳр дар соли 2023 оғоз ёфт, бар равшан асос ёфтааст, ки «дониш»-ест, ки дар дохили паёми нубувватӣ ҷой дорад ва он вақт кушода шуд.

«Дониши» мӯҳркушодашуда озмоиш мекунад ва дар ниҳоят, ҳамчун равшане ки озмоиши сеюм ва озмоиши лакмусӣ аст, зоҳир мегардад. Он озмоиш давраи эълони паёми нидои нисфишабино оғоз мекунад, ки бо озмоиши итоат анҷом меёбад. Он озмоиши итоат бар Ҳавво, ки калисоро намояндагӣ мекунад, ва Одам, ки давлатро намояндагӣ мекунад, иҷро мегардад. Иттиҳоди ин ду воҳид ҳангоме ниҳой мегардад, ки нишонаи ҳайвони ваҳшӣ ҷорӣ карда шавад. Озмоиш дар боғ ҳамон озмоишест дар поён. Ин озмоишест барои мардон ва занон, ки дарбаргирандаи иттиҳоди калисо ва давлат аст, ки мард ва зан мебошанд. Паёми ҳушдордиҳандае, ки мӯҳркушода шуда, ба озмоиши ниҳоии итоат мерасонад, бо дарахти «дониши» неку бад намояндагӣ мешавад.

Нашвилл рамзи маорифи ҷунонӣ дар замини ҳайвони замин аст. Маорифи ҷунонӣ маорифи бардурӯғ аст; он дониши шарирона мебошад, ва дониши нек маорифи ҳақиқист. Ягона ҳайати идоракунии муассисавие, ки Эллен Уайт ҳаргиз ба иштирок дар он розӣ шуд, Коллеҷи Мэдисон буд, ки дар Нашвилл ҷойгир аст ва «Афинаи Ҷануб» номида мешавад. Нашвилл рамзи маорифи ҷунонӣ, ё маорифи бардурӯғ, аст. Маорифи бардурӯғ дониши бардурӯғ аст. Аҳамияти Нашвилл бо рамзгузориҳои шаҳри Нью-Йорк ва Пентагон ҳамсон аст.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Дастнависи 188, 1905

«Вақте ки ман дар Нашвилл будам, ба мардум сухан мегуфтам, ва дар фасли шаб тӯби азими оташе падид омад, ки рост аз осмон фуруд омада, бар Нашвилл қарор гирифт. Аз он тӯб шуълаҳо чун тирҳо берун мечастанд; хонаҳо дар коми оташ фуру мерафтанд; хонаҳо меларзиданд ва фуру меафтанд. Баъзе аз одамони мо дар он ҷо истода буданд. “Ин айнан ҳамон аст, ки мо интизор будем,” гуфтанд онҳо, “мо инро интизор будем.” Дигарон аз шиддати дард дастҳои худро мефишурданд ва сӯи Худо барои раҳм нола мекарданд. “Шумо медонистед,” гуфтанд онҳо, “шумо медонистед, ки ин меомад, ва барои огоҳ кардани мо ҳаргиз як сухан ҳам нагуфтед!” Ҷунон менамуд, ки онҳо қариб буд пора-порашон кунанд, аз он ки ҳеҷ гоҳ ба онҳо нагуфта буданд ва ба ҳеҷ ваҷҳ онҳоро огоҳ накарда буданд». Дастнависи 188, 1905.